



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobce: P. P.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4, proti **žalovanému: Krajskému úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5.8.2014, č.j. 3564/DS/2014, JID: 111420/2014/KUUK/Ne,

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 5.8.2014, č.j. 3564/DS/2014, JID: 111420/2014/KUUK/Ne, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Roudnice nad Labem, odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 2.5.2014, č.j. 417/41696/2013/PČ, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že dne 9.11.2013 ve 21:24 hod. na 32. km dálnice D8 ve směru jízdy na Prahu překročil nejvyšší povolenou rychlost 130 km/hod. o 78 km/hod., když mu byla při řízení osobního motorového vozidla značky Audi, r.z. „X“, naměřena ze strany Policie České republiky rychlost jízdy 215 km/hod., resp. po odečtení odchylky měřicího zařízení $\pm 3 \%$ rychlost 208 km/hod. Uvedeným jednáním měl žalobce porušit ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním

provozu, za což mu byla uložena pokuta ve výši 7.000,- Kč, zákaz činnosti spočívající v řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců, a současně stanovena povinnost uhradit správnímu orgánu I. stupně náklady správního řízení v částce 1.000,- Kč. Usnesením ze dne 25.9.2014, sp. zn. 417/41696/2013/PČ, pak byla správním orgánem I. stupně opravena chyba písemného vyhotovení prvoinstančního rozhodnutí spočívající v nesprávném označení porušené povinnosti vyplývající ze zákona o silničním provozu, neboť shora uvedeným jednáním se žalobce namísto ust. § 18 odst. 4 dopustil porušení ust. § 18 odst. 3 tohoto zákona.

Žalobce v žalobě uvedl, že žalovaný napadeným rozhodnutím potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně datované dne 2.5.2014, ačkoliv k odsouzení žalobce došlo na základě prvoinstančního rozhodnutí datovaného dne 29.4.2014. Napadené rozhodnutí je tak nesrozumitelné a nepřezkoumatelné, neboť není zřejmé, které rozhodnutí mělo být potvrzeno. Uvedenou vadu přitom dle názoru žalobce není možné zhojit ani vydáním opravného rozhodnutí, nicméně i v případě, že by tak žalovaný učinil, by byl takovýto procesní postup nepřijatelný, neboť k vydání opravného usnesení by došlo až v době prekluze přestupku. V současné době se tak řízení o přestupku nachází ve fázi, kdy sice bylo zamítnuto odvolání žalobce, avšak v důsledku nesprávného označení dosud nepotvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Sám prvostupňový orgán se pak dopustil další vady tím, že ačkoliv opravil vadu výroku svého rozhodnutí opravným usnesením ze dne 25.9.2014, sp.zn. 417/41696/2013/PČ, toto rozhodnutí dosud nenabýlo právní moci. Teprve jeho doručením žalobci by měla započít lhůta pro podání odvolání, protože jeho vydáním došlo ke změně původního rozhodnutí.

Odsuzující rozhodnutí správního orgánu I. stupně je navíc i nezákonné. V oznámení o zahájení přestupkového jednání bylo žalobci sděleno obvinění z přestupku spočívajícího v naměření rychlosti 216 km/hod., resp. po odečtení odchylky měření rychlosti 209 km/hod. Když však v průběhu správního řízení prvostupňový orgán na základě odborného metrologického vyjádření zjistil, že uvedené měření nelze ve správním řízení pro vady užít, překvalifikoval přestupkové jednání dle výsledku druhého měření, kterým byla žalobci zjištěna rychlost 215 km/hod., resp. po odečtení odchylky měření rychlost 208 km/hod. Dle žalobce se však nejedná o překvalifikaci, ale o konkretizaci skutkového jednání, které vyplynulo z dokazování. Podstatné nicméně je, že se správním orgánům nepodařilo žalobci prokázat, že by se protiprávního jednání vůbec dopustil, neboť do časového úseku uvedeného v rozhodnutí (tj. 9.11.2013, 21:24 hod.) spadají obě provedená měření, kdy první – vadné bylo realizováno ve 21:24:02:59 hod., druhé – správné pak ve 21:24:28:05 hod. Pro splnění podmínky nezaměnitelnosti skutku by tak mohlo obstát toliko takové rozhodnutí, v němž by byl čas skutku ve výroku určen jako 21:24:28:05 hod. – ze zápisu 21:24 hod. však nelze konkrétní užití měření dovodit.

Další pochybení spatřoval žalobce v tom, že ze záznamu o určení oprávněné úřední osoby ze dne 2.12.2013 není zcela jednoznačně zřejmé, kdo jmenovitě určil úřední osoby oprávněné jednat ve věci přestupkového řízení. Podle záznamu by se sice mělo jednat o vedoucího odboru, nicméně jeho jméno záznam neobsahuje. Určení oprávněných úředních osob navíc neproběhlo v souladu s organizačním řádem prvoinstančního orgánu, neboť není možné, aby jako oprávněné úřední osoby byli určeni celkem tři úředníci a pro případ jejich nepřítomnosti dokonce čtvrtý jako náhradník.

Prvoinstanční rozhodnutí je taktéž nesrozumitelné, neboť ve výroku absentují formální znaky skutkové podstaty. Tím byla značně snížena možnost obhajoby žalobce v odvolacím řízení, neboť mu nebylo známo, jaké ustanovení zákona měl porušit.

Správní orgán současně žalobci neumožnil v řízení vyslechnout svědky – zasahující policisty, čímž mělo být prokázáno, že měření rychlosti vozidla měřicím zařízením PoliCam PC 2006 dostatečně neovládají. A to přesto, že výslech svědků navrhl zmocněnec žalobce při ústním jednání konaném dne 14.1.2013.

Žalobce dále uvedl, že k překročení rychlosti byl vyprovokován ze strany Policie České republiky. Ve chvíli, kdy totiž ve zpětném zrcátku svého vozidla spatřil, že jej začalo sledovat vozidlo vyšší střední třídy, které se k němu rychle přibližovalo, dostal strach, že je sledován a že mu chce někdo ublížit, pročež zvýšil rychlost svého vozidla, aby tím odvrátil nebezpečí, které mu hrozí. Žalobce nevěděl, že je sledován Policií České republiky, když její vozidlo nebylo nikterak viditelně označeno, jinak by rychlost nezvyšoval. Z minulosti má bohužel špatnou zkušenost, kdy na něj skutečně najíždělo neznámé vozidlo tak dlouho, než se žalobci podařilo mu ujet. Je totiž mediálně známou osobností, na jejímž odstranění z veřejného života má zájem hned několik skupin lidí.

Konečně bylo ve správním řízení porušeno i právo žalobce na dvojinstančnost řízení. Žalobce podal blanketní odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, v důsledku čehož měl být správním orgánem I. stupně vyzván k odstranění vad podání. Jmenovaný orgán sice výzvu k odstranění vad vyhotovil, zmocněnci žalobce jej doručoval ale toliko poštou na adresu jeho trvalého pobytu, přestože jmenovaný požádal o doručování písemností na e-mail ... Již jen tato skutečnost postačuje dle žalobce ke zrušení napadených rozhodnutí soudem – ostatně k obdobnému závěru dospěl i Nejvyšší správní soud např. ve svých rozsudcích ze dne 6.3.2009, č.j. 1 As 4/2009-53, a ze dne 4.1.2011, č.j. 2 As 99/2010-67.

Obdobně bylo nesprávně doručováno i samotné prvoinstanční rozhodnutí a předvolání k ústnímu jednání ze dne 27.3.2014, které správní orgán zasílal na adresy „X“ a „X“, ačkoliv věděl, že zmocněnec žalobce podáním ze dne 7.2.2014 požádal o doručování na e-mailovou adresu uvedenou shora. Tímto postupem byl žalobce zkrácen na svém právu účastnit se ústního jednání, i již zmíněném právu na dvojinstančnost řízení. V této souvislosti je navíc nesprávný i názor žalovaného, jenž předmětné písemnosti považoval za doručené uplynutím 10. dne úložní lhůty po jejich zaslání prostřednictvím pošty, když k uvedenému postupu by správní orgán mohl přistoupit pouze tehdy, pokud by se v souladu s ust. § 19 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), pokusil doručovat nejprve do zmíněné e-mailové schránky zmocněnce žalobce, a tento by jejich přijetí nepotvrdil (ust. § 19 odst. 8 správního řádu).

S ohledem na vše, co bylo uvedeno, žalobce navrhl, aby soud napadená rozhodnutí žalovaného i správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě k jednotlivým námitkám žalobce uvedl, že je považuje za nedůvodné. Pokud žalobce poukazoval na to, že napadeným rozhodnutím žalovaného bylo potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 2.5.2014, ačkoliv byl žalobce uznán vinným rozhodnutím ze dne 29.4.2014, žalovaný upozornil, že uvedené datum 2.5.2014 je v souladu s ust. § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu datem vydání rozhodnutí, tj. předání stejnopisu písemného vyhotovení k doručení, jak ostatně vyplývá i z příslušných doručenek. Označení prvoinstančního rozhodnutí v rozhodnutí o odvolání je tudíž zcela v souladu

se správním řádem a žalovaný se žádného pochybení spočívajícího v nepřezkoumatelnosti nedopustil.

Stejně tak nelze uznat ani námitku, že opravné usnesení prvostupňového orgánu ze dne 25.9.2014 dosud nenabylo právní moci, když toto bylo zmocnění žalobce řádně doručeno fikcí ve smyslu ust. § 24 odst. 1 správního řádu. V právní moci je tak ode dne 26.9.2014.

Co se týče námitek způsobu měření rychlosti a jeho správnosti, stejně tak časové posloupnosti průběhu zjišťování přestupkového jednání žalobce ze strany Policie České republiky, k nim se žalovaný vyjádřil již v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Žalobce dále napadal postup určení oprávněné úřední osoby. K tomu žalovaný konstatoval, že úřední osoby jsou vybírány vždy před zahájením konkrétního řízení, uvedený postup proto nemůže mít vliv na zákonnost či přezkoumatelnost meritorního rozhodnutí. Ze správního spisu přitom vyplývá, že v dané věci určil úřední osoby nadřízený těchto osob dle organizačního řádu správního orgánu I. stupně.

Rovněž pak dle žalovaného nelze akceptovat ani námitku absence formálních znaků přestupku ve výroku, neboť obě přezkoumávaná rozhodnutí uvedenou náležitost splňují.

Argumentaci žalobce, který dle svého tvrzení při porušení nejvyšší dovolené rychlosti jednal v krajní nouzi, považuje žalovaný za zcela absurdní. Pokud měl žalobce pocit, že je sledován, měl naopak svou rychlost snížit a přivolat si na pomoc policii. Jeho tvrzení proto nelze, než označit za ryze účelové a vedené toliko snahou vyhnout se odpovědnosti za přestupek. Zvláště pak za situace, kdy žalobce zdaleka není tak mediálně znám, jak o sobě tvrdí.

Žalovaný konečně nesouhlasil ani s námitkou nesprávného doručování na e-mailovou adresu obecného zmocněnce žalobce. V dané věci byl pokus o doručení rozhodnutí touto cestou učiněn, pro neúspěch se pak správní orgán I. stupně pokusil o doručení na jinou adresu, a to nikoliv pouze na adresu trvalého pobytu obecného zmocněnce, ale i na adresu doručovací. Jmenovaný v průběhu řízení účelově volil různé adresy pro doručování, přijetí písemností do jím uváděných e-mailových schránek pak opakovaně nepotvrzoval (takto ostatně, jak je žalovanému známo z jeho úřední činnosti, činí i v mnoha dalších správních řízeních). Pro další doručování e-mailem proto nebyla splněna podmínka urychlení řízení, naopak je zřejmé, že se tímto postupem snažil zmocněnec žalobce dosáhnout zmatečnosti řízení a zániku odpovědnosti za přestupek.

Vzhledem k uvedeným skutečnostem žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

O žalobě rozhodl soud v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a právní zástupce žalobce do dvou týdnů od doručení výzvy s takovým projednáním věci nevyjádřil svůj nesouhlas, a proto se má za to, že souhlas udělil, když byl o uvedeném následku ve výzvě soudu výslovně poučen.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené ust. v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu

ust. § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.

Soud si u žalovaného vyžádal správní spis a po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti. Oznámením Policie České republiky ze dne 10.11.2013 bylo správnímu orgánu I. stupně sděleno podezření ze spáchání přestupku, kterého se měl dopustit žalobce shora vymezeným jednáním. Součástí oznámení byla i fotodokumentace a další listiny.

Záznamem o určení oprávněné úřední osoby ze dne 5.12.2013 byly ve věci projednání přestupku žalobce před prvostupňovým orgánem určeny jako oprávněné úřední osoby paní B. J., vedoucí odboru dopravy, v případě její nepřítomnosti pan M. H., zástupce vedoucí odboru dopravy, a k dalším úkonům správního orgánu vyjma podepsání rozhodnutí ve věci pak pan Ing. P. Č. a paní P. S. Záznam obsahuje nečitelný podpis vedoucího odboru a současně poznámku, že k určení oprávněných úředních osob mělo dojít v souladu s Organizačním řádem Městského úřadu Roudnice nad Labem.

Oznámením o zahájení přestupkového řízení ze dne 5.12.2013 bylo podezření ze spáchání shora vymezeného přestupku oznámeno žalobci. Oproti meritornímu rozhodnutí (vizte níže) však správní orgán I. stupně v oznámení uvedl jako naměřenou rychlost 216 km/hod., resp. po odečtení možné odchylky měřicího zařízení ve výši $\pm 3 \%$ rychlost 209 km/hod. Součástí oznámení bylo i předvolání k ústnímu jednání na den 14.1.2014.

Dne 9.1.2014 byla správnímu orgánu I. stupně doručena plná moc, již žalobce k zastupování v přestupkovém řízení zmocnil pana K. S. Obecný zmocněnec současně požádal správní orgán o doručování veškerých písemností na e-mail „X“.

Při ústním jednání konaném dne 14.1.2014 uvedl obecný zmocněnec k věci, že hlídka policie pořídila fotodokumentaci nesprávně, neboť z ní nevyplývá, že by místo údajného spáchání přestupku bylo označeno vodorovnou dopravní značkou. V této souvislosti proto navrhl provést důkaz výsledkem zasahujících policistů.

Ve vyjádření připojeném k e-mailové zprávě ze dne 7.2.2014 učiněném v reakci na uskutečněné ústní jednání dne 6.2.2014 poukázal zmocněnec žalobce mimo jiné znovu na nutnost vyslechnutí svědků. Současně na straně 5 vyjádření správnímu orgánu I. stupně sdělil, že žádá o zaslání veškerých písemností na elektronickou adresu „X“.

Na základě žádosti učiněné prvostupňovým orgánem za účelem posouzení záznamu naměřené rychlosti vozidla žalobce z měřicího zařízení PolCam PC 2006 konstatoval kvalifikovaný metrolog, pan J. H., ve vyjádření ze dne 17.3.2014, že měření, jímž byla žalobci dne 9.11.2014 ve 21:24:02:59 hod. zjištěna rychlost 216 km/hod., nelze ve správní řízení provést pro nedodržení souladu s návodem k obsluze tohoto zařízení. Tyto požadavky splňuje pouze druhé měření provedené ve 21:24:28:05 hod., jímž byla žalobci zjištěna rychlost 215 km/hod.

Oznámením o nařízeném jednání ze dne 27.3.2014 předvolal správní orgán I. stupně žalobce a jeho zmocněnce k jednání nařízenému na den 28.4.2014. Předvolání zasílal

do e-mailové schránky „X“ a „X“, pro nepotvrzení přijetí písemnosti pak provedl doručování na adresu trvalého pobytu žalobce „X“, a adresu trvalého pobytu zmocněnce „X“. Žalobce si zásilku vyzvedl osobně dne 3.4.2014, zmocněnci pak byla po uložení na poště dne 3.4.2014 vložena do schránky dne 15.3.2014.

Při ústním jednání konaném dne 28.4.2014, jehož se žalobce ani jeho zmocněnec nezúčastnili, konstatoval prvostupňový orgán s ohledem na závěry kvalifikovaného metrologa, že pro správní řízení bude užít pouze záznam o naměřené rychlosti 215 km/hod.

Rozhodnutím ze dne 29.4.2014 byl žalobce správním orgánem I. stupně shledán vinným ze shora vymezeného jednání. Výrok obsahuje časový údaj spáchání přestupku „dne 9.11.2013 ve 21:24 hod.“ při naměřené rychlosti jízdy 215 km/hod., resp. 208 km/hod., čímž měl žalobce porušit ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. V odůvodnění správní orgán uvedl, že žalobcem navrhovaný výslech svědků vyhodnotil za nadbytečný, neboť ze spisové dokumentace vyplynuly veškeré rozhodné skutečnosti svědčící pro závěr o spáchání přestupku. S ohledem na nesprávnost jednoho z měření se pak současně rozhodl překvalifikovat podstatu přestupku z původní změřené rychlosti 216 km/hod. na 215 km/hod. Rozhodnutí bylo dle doručenek vypraveno dne 2.5.2014, zmocněnci žalobce opětovně doručováno nejprve na e-mailové adresy „X“ a „X“, a pro nepotvrzení jeho přijetí pak rovněž na shora uvedené adresy trvalého pobytu žalobce a jeho zmocněnce. Zatímco žalobce si písemnost osobně vyzvedl, jeho zmocněnci byla po uložení na poště dne 5.5.2014 vložena do jeho schránky dne 16.5.2014.

Dne 21.5.2014 bylo správnímu orgánu I. stupně z adresy „X“ doručeno blanketní odvolání zmocněnce žalobce proti prvoinstančnímu rozhodnutí. Výzvou ze dne 26.5.2014 správní orgán žalobce vyzval k doplnění tohoto odvolání do 5 kalendářních dnů ode dne jejího doručení, přičemž ji žalobci a jeho zástupci doručoval na shora uvedené adresy jejich trvalého pobytu. Zásilky byly v obou případech připraveny k vyzvednutí na poště dne 2.6.2014 a následně pro nevyzvednutí v úložní době vloženy dne 13.6.2014 do domovních schránek jmenovaných.

Protože odvolání nebylo ve lhůtě doplněno, postoupil správní orgán I. stupně věc žalovanému, který o ní rozhodl napadeným rozhodnutím tak, jak bylo uvedeno výše, přičemž jím potvrzované prvoinstanční rozhodnutí ve výrokové části je datováno dnem 2.5.2014.

Usnesením ze dne 25.9.2014, sp.zn. 417/41696/2013/PČ, opravil správní orgán I. stupně chybu v písemném vyhotovení prvoinstančního rozhodnutí spočívající v nesprávném označení porušené povinnosti vyplývající ze zákona o silničním provozu, když namísto ust. § 18 odst. 4 zákona se žalobce dopustil porušení ust. § 18 odst. 3 zákona. Usnesení bylo ponejprv neúspěšně doručováno na již zmiňované elektronické adresy zmocněnce žalobce a následně dne 29.9.2014 zasíláno na adresu jeho trvalého pobytu i na adresu bydliště žalobce. Zatímco žalobce si písemnost osobně vyzvedl na poště dne 30.9.2014, jeho zmocněnci byla po uložení vložena do schránky dne 10.10.2014.

Soud se nejprve zabýval námitkou žalobce spočívající v nesprávném určení úředních osob oprávněných k provádění úkonů v rámci správního řízení.

Dle ust. § 15 odst. 2, odst. 4 věty první správního řádu provádějí úkony správního orgánu v řízení úřední osoby oprávněné k tomu podle vnitřních předpisů správního orgánu nebo pověřené vedoucím správního orgánu. O tom, kdo je v dané věci oprávněnou úřední

osobou, se provede záznam do spisu a správní orgán o tom účastníka řízení na požádání informuje.

Smyslem zákonné úpravy určení osoby, jež se jménem správního úřadu podílí na jeho rozhodovací činnosti, je zejména transparentnost správního řízení. A to takovým způsobem, aby byla vyloučena jistá „kabinetnost“ správy, a aby v jednotlivých řízeních za správní orgán nevystupovaly anonymní osoby, jež by ve vztahu podjatosti k účastníku mohly potenciálně působit v jeho neprospěch. Kdo je oprávněnou úřední osobou v konkrétní věci, stanoví dle již citovaného ust. § 15 odst. 2 správního řádu buď vnitřní předpis správního orgánu, nebo k jejímu pověření dojde přímo ze strany jí nadřízené vedoucí úřední osoby.

Jak vyplynulo ze záznamu o určení oprávněné úřední osoby ze dne 5.12.2013, v daném případě byly úřední osoby určeny dle organizačního řádu Městského úřadu Roudnice nad Labem. Tento řád sice není součástí spisového materiálu, správní řád však takovouto povinnost ani nestanoví. Vnitřní předpis totiž zpravidla upravuje rozdělení pracovní agendy v rámci správního orgánu, způsob a pravidla, kterými je přidělována jednotlivým osobám (např. tak, že konkrétním úředním osobám práci přiděluje vedoucí zaměstnanec), ve vztahu k účastníku řízení se nicméně projeví až tehdy, kdy je na jeho základě určena konkrétní úřední osoba, jež bude ve věci provádět jednotlivé úkony. Právě povědomí o její totožnosti může být pro účastníka důležité s ohledem na možnost namítat její případnou podjatost, resp. minimálně možnost vědět, s kým bude v rámci řízení dále komunikovat. Jakým způsobem a kým byla konkrétní úřední osoba vybrána, ale není pro posouzení zákonnosti postupu ve správním řízení až toliko podstatné, rozhodné je toliko, aby jméno takto určené úřední osoby bylo zaznamenáno ve spise, kde se s ním může účastník řízení seznámit. V této souvislosti soud pouze zcela na okraj poznamenává, že ač podpis vedoucího odboru, který v daném případě učinil záznam o určení oprávněné úřední osoby, je nečitelný, není pochyb o tom, že jím byla sama paní B. J., vedoucí odboru dopravy, jež byla určena i oprávněnou úřední osobou pro danou věc. Totožnost osoby provádějící záznam je tak navíc z uvedené listiny jednoznačně odvoditelná.

I v případě, že by nicméně k porušení vnitřního předpisu při určení oprávněných úředních osob došlo, nemusí uvedená skutečnost ještě značit porušení procesních práv účastníka. Jak ostatně v této souvislosti dovodil např. Nejvyšší soud ve svém rozhodnutí ze dne 30.10.2014, sp.zn. 6 Tdo 1018/2014 (dostupném na www.nsoud.cz): „*v případě, že by v rozporu s ust. § 15 odst. 2 správního řádu prováděla ve správním řízení úkony jiná než oprávněná úřední osoba, tedy osoba, které by nesvědčilo oprávnění podle vnitřních předpisů správního orgánu nebo pověření vedoucím správního orgánu, neznamenalo by to automaticky nezákonnost rozhodnutí vydaného v tomto řízení. I pokud by určitá osoba s vědomím správního orgánu jednala za správní orgán s účastníkem řízení a účastník by se domníval, že jedná s oprávněnou úřední osobou, mělo by se toto jednání za správní orgán s ohledem na zásadu dobré správy (§ 4 odst. 1 správního řádu) posuzovat jako jednání oprávněné úřední osoby, i kdyby se o oprávněnou úřední osobu nejednalo, a to se všemi důsledky, které z tohoto jednání pro správní orgán vyplývají.*“ Pakliže tedy bylo záznamem ze dne 5.12.2013 jednoznačně konstatováno, že oprávněnou úřední osobou byla na základě organizačního řádu Městského úřadu Roudnice nad Labem určena paní B. J., vedoucí odboru dopravy správního orgánu I. stupně, byl tento postup v souladu se zákonem za situace, kdy žalobce ve správním řízení, ani v řízení před soudem, nenamítal, že by ve vztahu k němu existovaly pochybnosti o její nepodjatosti.

Obdobně není za rozporné možné považovat ani určení osoby pana M. H., zástupce vedoucí odboru dopravy, jednajícího ve věci v případě nepřítomnosti oprávněné úřední osoby, a dále Ing. P. Č. a P. S. k provádění úkonů dalších úkonů vyjma podepsání rozhodnutí ve věci. Uvedený postup je totiž v praxi poměrně častý a např. Závěr č. 17 ze zasedání poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu ze dne 7.11.2005 k uvedené problematice dodává, že: „jednotlivé úkony v řízení mohou provádět pouze osoby k tomu oprávněné. [...] Z hlediska zákona je pak nerozhodné, zda v jednotlivém řízení bude těchto osob vystupovat několik, vždy to však musí být v souladu s vnitřními předpisy správního orgánu nebo pověřením jeho vedoucího.“ To je v daném případě jednoznačně splněno, a soud proto námitku v tomto směru shledává nedůvodnou.

Žalobce dále namítal, že mu správní orgán I. stupně neumožnil v řízení vyslechnout zasahující policisty, čímž mělo být prokázáno, že dostatečně neovládají měření rychlosti rychloměrem PoliCam PC 2006.

Dle ust. § 3 správního řádu platí, že nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

Dle ust. § 50 odst. 3 věty druhé správního řádu je v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.

Hlavním kritériem při zjišťování skutkového stavu v rámci správního řízení je zásada materiální pravdy vyjádřená v ust. § 3 správního řádu, dle níž musí správní orgán postupovat tak, aby byl stav věci zjištěn dostatečným způsobem, nevzbuzujícím důvodné pochybnosti. Za zjištění skutkového stavu věci je tak primárně odpovědný správní orgán, který opatřuje podklady pro vydání rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4.7.2012, č.j. 6 Ads 61/2012-15, dostupný na www.nssoud.cz). Pro řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je navíc zásada materiální pravdy konkretizována v tom smyslu, že správní orgán je i bez návrhu povinen zjišťovat všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Takovéto řízení je výlučně ovládáno zásadou vyšetřovací a dále zásadou objektivního, nestranného přístupu, a je to tedy správní orgán, který nese odpovědnost za případné nesplnění této povinnosti.

V přezkoumávané věci navrhl zmocněnec žalobce provedení důkazu výsledkem svědků, tomuto návrhu však správní orgán I. stupně nevyhověl s tím, že má protiprávní jednání žalobce za prokázané a výslech policistů by byl proto nadbytečný, neboť jak vyplynulo ze sdělení autorizovaného metrologa, druhé ze dvou prováděných měření rychlosti, jež bylo následně užito k prokázání viny žalobce, bylo provedeno v souladu s návodem k obsluze měřícího zařízení PoliCam PC 2006. S uvedeným závěrem soud souhlasí. Je sice pravdou, že v řízení vznikly pochybnosti o správnosti měření rychlostním radarem ze strany Policie České republiky, ty ale prvostupňový orgán v souladu se zásadou materiální pravdy vyjádřené v ust. § 3 a ust. § 50 odst. 3 věty druhé správního řádu odstranil tím, že si vyžádal odborné posouzení záznamu měření. Na jeho základě totiž zjistil, že zatímco první záznam je pro správní řízení nepoužitelný (a v tomto smyslu také změnil původní obvinění žalobce – k tomu srov. níže), druhý použít lze, neboť byl pořízen dle pokynů stanovených pro ovládání radaru. Výsledek odborného posouzení proto nejen zcela vyloučil, že by (alespoň v rámci druhého měření) zasahující policisté uvedené měřící zařízení neovládali, ale naopak potvrdil okolnosti žalobcova přestupku. Případný výslech jmenovaných by proto nemohl vést k novým poznatkům, když okolnosti průběhu měření byly objektivně zjištěny. Za této situace pak

žádné další skutečnosti nenasvědčovaly tomu, že by prvostupňovým orgánem zjištěný skutkový stav prokazující vinu žalobce nedosahoval takové míry, aby o něm byly důvodné pochybnosti a bylo třeba dalšího doplnění dokazování.

V této souvislosti proto soud toliko směrem k správnímu orgánu I. stupně na okraj podotýká, že rozhodnutí o neprovedení důkazu výsledkem svědků bylo vhodnější učinit již v rámci některého z ústních jednání. Pro zákonnost jeho postupu je nicméně podstatné, že se s návrhem žalobce na doplnění dokazování vypořádal dostatečným způsobem alespoň v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí, kde rozvedl důvody, proč jej má za nadbytečný.

Soud se dále zabýval námitkou spočívající v porušení právních předpisů týkajících se doručování ze strany správního orgánu I. stupně, a s tím spojenými námitkami práva žalobce na účast při ústním jednání a práva na dvojinstančnost řízení.

Dle ust. § 19 odst. 3 správního řádu platí, že nevylučuje-li to zákon nebo povaha věci, správní orgán na požádání účastníka řízení doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení; taková adresa může být sdělena i pro řízení, která mohou být u téhož správního orgánu zahájena v budoucnu.

Dle ust. § 20 odst. 1 správního řádu se fyzické osobě doručuje písemnost na adresu pro doručování (§ 19 odst. 3), na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na kterou jí mají být doručovány písemnosti, na adresu jejího trvalého pobytu.

Dle ust. § 23 odst. 1, 3 správního řádu platí, že nebyl-li v případě doručování podle § 20 adresát zastížen a písemnost nebylo možno doručit ani jiným způsobem přípustným podle § 20, písemnost se uloží u správního orgánu, který ji vyhotovil, nebo u obecního úřadu nebo v provozovně provozovatele poštovních služeb, pokud se doručuje jejich prostřednictvím.

Dle odst. 4 citovaného ustanovení se adresát vyzve vložení oznámení o neúspěšném doručení písemnosti do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo, aby si uloženou písemnost ve lhůtě 10 dnů vyzvedl; současně se mu sdělí, kde, odkdy a v kterou denní dobu si lze písemnost vyzvednout. Je-li to možné a nevyloučil-li to správní orgán, písemnost se po uplynutí 10 dnů vloží do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo; jinak se vrátí správnímu orgánu, který ji vyhotovil.

Dle ust. § 24 odst. 1 správního řádu jestliže si adresát uložené písemnosti písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty.

Jak vyplynulo ze skutkových zjištění učiněných soudem, prvotní žádost o zasílání písemností na elektronickou adresu, a to „X“, učinil obecný zmocněnec žalobce v plné moci doručené správnímu orgánu I. stupně dne 9.1.2014. Na tuto adresu správní orgán původně doručoval (např. předvolání k ústnímu jednání nařízenému na den 6.2.2013), avšak bezúspěšně, když zmocněnec jejich přijetí nepotvrdil, a správnímu orgánu tak nezbylo, než doručení opakovat prostřednictvím provozovatele poštovních služeb na adresu jeho trvalého bydliště. Následně v obsáhlém vyjádření k projednávané věci připojeném k e-mailové zprávě ze dne 7.2.2014 zasláné opět z adresy „X“ učinil obecný zmocněnec změnu doručovací adresy na „X“. Uvedený požadavek se nachází na straně 5 vyjádření z celkových 10 a je zcela nesystematicky připojen k závěru argumentace týkající se důvodů, pro které by měl správní orgán I. stupně vyhovět návrhu na výslech svědků – policistů provádějících měření rychlosti

vozidla žalobce. Správní orgán sice změnu v doručovací adrese akceptoval, pravděpodobně vlivem v roce 2014 ještě nedostatečné povědomosti o možnosti využívání diakritiky v adresách webových stránek a adresách e-mailů se však domníval, že e-mail obsahující diakritiku (pozn. soudu – čárku nad písmenem „á“) je pouhým překlepem, a proto písemnosti zasílal do e-mailové schránky „X“. Pro nepotvrzení jejich přijetí se pak pokoušel doručovat i na původní adresu „X“, dále adresy trvalého pobytu obecného zmocněnce žalobce a pravděpodobně s ohledem na procesní opatrnost i přímo žalobci na adresu jeho trvalého pobytu. Tímto způsobem bylo doručováno nejen předvolání k ústnímu jednání ze dne 27.3.2014, ale i prvoinstanční rozhodnutí ze dne 29.4.2014 – výzvu k odstranění vad odvolání ze dne 26.5.2014 již správní orgán I. stupně doručoval rovnou na trvalé adresy žalobce a jeho zmocněnce. Na tomto místě soud poukazuje na to, že blanketní odvolání bylo správnímu orgánu zmocněncem žalobce doručeno opět z elektronické adresy „X“.

S ohledem na uvedené je nepochybné, že se správní orgán I. stupně určitého pochybení skutečně dopustil, když písemnosti doručoval na odlišnou elektronickou adresu, než jaká byla uváděna ze strany obecného zmocněnce žalobce. Ne každá vada však automaticky svědčí o nutnosti vyslovit nezákonnost napadeného rozhodnutí, a tak je tomu i v projednávaném případě. Nelze totiž přehlédnout, že změny adres pro doručování, resp. v obecné rovině celkové komplikace s doručování písemností, byly ze strany obecného zmocněnce činy s největší pravděpodobností zejména za účelem ztěžovat správní řízení a dosáhnout tak zproštění viny žalobce. To ostatně konkrétně v případě pana K. S., který je soudům znám i z jiných řízení (např. řízení vedeném zdejším soudem pod sp.zn. 75 A 19/2014), dovedl i Nejvyšší správní soud, např. ve svém rozhodnutí ze dne 6.3.2009, č.j. 1 Afs 148/2008-73 (dostupném na www.nssoud.cz), kde konstatoval, že: *„obdobně jako ve věcech vedených u zdejšího soudu např. pod sp.zn. 1 As 104/2015, 3 As 139/2014, 9 As 144/2014, 9 As 162/2014 nebo sp.zn. 10 As 5/2016 (byť s mírně změněnou procesní taktikou) představuje popsané využití elektronické adresy pro doručování s využitím diakritických znamének i v tomto případě předem promyšlený postup, který má za cíl komplikovat a protahovat správní řízení, resp. generovat v rámci řízení problémové situace, jež mohou s určitou mírou pravděpodobnosti vést k formálním pochybením správních orgánů, a dosáhnout tak v důsledku toho prekluze odpovědnosti za přestupek (srov. např. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20.5.2015, č.j. 4 As 76/2015-37). Takový postup nelze akceptovat a poskytovat mu soudní ochranu.“*

K uvedenému soud doplňuje, že obecný zmocněnec žalobce nepotvrzoval přijetí písemností v řízení před správním orgánem I. stupně již v době, kdy mu bylo ještě správně doručováno na tehdy platnou elektronickou adresu „X“. Zcela účelově pak požadavek na její změnu na „X“ zmínil pouze v rámci textu svého obsáhlého podání (kde se ji navíc pokusil před správním orgánem „ukrýt“), aniž by ji však jakkoliv uváděl např. v záhlaví svých podání adresovaných správnímu orgánu – na rozdíl od adresy trvalého pobytu „X“, kterou se v řízení opakovaně prezentoval, avšak ani zde písemnosti týkající se žalobce nevyzvedával. I toto tedy dle soudu svědčí o jednoznačné snaze toliko ztěžovat doručování a uměle vyvolávat procesní chyby vedoucí k následně před soudem tvrzenému porušení procesních práv žalobce. K jejich faktickému zkrácení nicméně v přezkoumávaném případě nedošlo.

Pokud se týče (byť na nesprávnou elektronickou adresu) zasílaného předvolání k ústnímu jednání ze dne 27.3.2014 na den 28.4.2014, s ním se nepochybně seznámil minimálně sám žalobce, když si předmětné oznámení osobně vyzvedl u provozovatele poštovních služeb. Je sice pravdou, že dle ust. § 34 odst. 2 správního řádu mají být písemnosti

s výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat, doručovány pouze zástupci, ovšem jak dovodil Nejvyšší správní soud v již citovaném rozhodnutí ze dne 6.3.2009, č.j. 1 Afs 148/2008-73: „*pokud byl účastník správního řízení s obsahem doručované písemnosti prokazatelně obeznámen, materiální funkce doručování byla naplněna (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4.12.2013, č.j. 1 As 83/2013-60). Zákonnou úpravu institutu doručování je zásadně nutno chápat jako účelný nástroj pro obeznámení účastníka s obsahem jemu adresovaných listin, nikoliv jako striktně legalistický postup otevírající dveře jakýmkoliv procesním námitkám ústícím ve zrušení doručovaného – a doručeného – rozhodnutí.*“ Oznámení o nařízení ústního jednání bylo navíc zasíláno i na adresu trvalého pobytu obecného zmocněnce, kterému bylo pro nevyzvednutí doručeno fikcí ve smyslu ust. § 24 odst. 1 správního řádu, i tento se tedy s uvedenou písemností mohl nepochybně seznámit.

Obdobné pak platí i pro doručování prvoinstančního rozhodnutí, jež bylo po neúspěšném elektronickém doručování zasíláno opět na adresy trvalých bydlišť žalobce a jeho zmocněnce, přičemž konkrétně žalobce si jej prokazatelně osobně vyzvedl. O tom, že k porušení jeho procesních práv nedošlo, pak svědčí mimo jiné to, že ve věci bylo jeho zmocněncem podáno včasné blanketní odvolání, a to – opět účelově – nikoliv z adresy „X“, na kterou zmocněnec žádal doručovat, ale z původní sdělené e-mailové schránky „X“. Následná výzva k odstranění vad tohoto odvolání byla sice účastníku i jeho zástupci doručena toliko fikcí, tato skutečnost nicméně nesnižuje fakt, že byl žalobce v řízení správně poučen o nutnosti své podání doplnit o náležitosti vyžadované správním řádem. Nadto jestliže byl zastoupen obecným zmocněncem, který pravidelně zastupuje klienty v řízeních o přestupcích, byla jeho práva chráněna dostatečným způsobem, neboť jmenovaný zmocněnec musel nepochybně vědět, jaké náležitosti má odvolání obsahovat, resp. že je třeba jej doplnit, pakliže v něm absentují. Na věc se tak neuplatní závěry judikatury obsažené v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 6.3.2009, č.j. 1 As 4/2009-53, a ze dne 4.1.2011, č.j. 2 As 99/2010-67, na které zástupce žalobce poukazyval v žalobě, když žalobce k doplnění odvolání nepochybně vyzván byl.

Soud uzavírá, že i přes dílčí pochybení správního orgánu I. stupně při doručování jeho postup v posuzované věci ob stojí, takže nelze učinit závěr o namítaném porušení práv účastníka řízení na účast na ústním jednání, potažmo zásady dvojinstančnosti správního řízení. S ohledem na uvedené proto soud danou námitku vyhodnotil jako nedůvodnou.

Soud se dále zabýval námitkou nesprávného označení potvrzovaného prvostupňového rozhodnutí ve výroku napadeného rozhodnutí.

Dle ust. § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu se vydáním rozhodnutí rozumí předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle § 19, popřípadě jiný úkon k jeho doručení, provádí-li je správní orgán sám; na písemnosti nebo poštovní zásilce se tato skutečnost vyznačí slovy: „Vypraveno dne:“.

Jak vyplývá z výše citované právní úpravy, rozhodnutí ve správním řízení je vydáno, tj. lhůta pro vyřízení věci v rámci správního řízení stanovená v ust. § 71 odst. 3 správního řádu končí, předáním písemně vyhotoveného rozhodnutí k doručení účastníkům. Vydáním rozhodnutí se stává rozhodnutí platné, pro správní orgán závazné a může být změněno nebo doplněno již jen zákonem stanoveným způsobem. Datum vydání se zpravidla o několik dní liší od data sepsání rozhodnutí uvedeného v jeho písemném vyhotovení, může však dokonce

spadat i v jeden den. Rozhodným – neboť jak již bylo uvedeno, závazným – datem je však vždy datum vydání rozhodnutí.

V daném případě bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně sepsáno dne 29.4.2014 a předáno k doručení žalobci a jeho obecnému zmocněnci dne 2.5.2014, kdy uvedené datum je vyznačeno na doručenkách s dovětkem „Vypraveno dne:“ – tedy zcela v souladu s právní úpravou obsaženou v ust. § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu. Pakliže tedy žalovaný následně ve výroku napadeného rozhodnutí uvedl, že potvrzuje rozhodnutí ze dne 2.5.2014, nedopustil se pochybení, které by způsobovalo nesrozumitelnost či snad dokonce nepřezkoumatelnost věci. Je nicméně pravdou, že všeobecně přijímanou zvyklostí je označování správních rozhodnutí podle dat jejich sepsání, nikoliv vydání, žalovaný tak měl v napadeném rozhodnutí spíše uvést, že potvrzuje rozhodnutí *ze dne* 29.4.2014, potažmo že potvrzuje rozhodnutí *vydané dne* 2.5.2014. Uvedená skutečnost nemá nicméně na zákonnost napadeného rozhodnutí vliv, a to i z důvodu, že s ohledem na označení přezkoumávaného prvoinstančního rozhodnutí nejen datem, ale i číslem jednacím, je pro možnost jeho ztotožnění dostatečně určité. Námitka žalobce je proto nedůvodná, v důsledku čehož se soud v této souvislosti dále nezabýval ani dalšími úvahami žalobce týkajícími se prekluze přestupku či nutnosti vydání opravného usnesení, když pro tento postup nebyl v řízení dán žádný důvod.

Naopak však soud přezkoumával námitky související s vydáním opravného usnesení prvostupňového orgánu ze dne 25.9.2014, sp.zn. 417/41696/2013/PČ.

Dle ust. § 70 správního řádu provede opravu zřejmých nesprávností v písemném vyhotovení rozhodnutí na požádání účastníka nebo z moci úřední usnesením správní orgán, který rozhodnutí vydal. Týká-li se oprava výroku rozhodnutí, vydá o tom správní orgán opravné rozhodnutí. Prvním úkonem správního orgánu ve věci opravy je vydání tohoto rozhodnutí. Právo podat odvolání proti opravnému usnesení anebo opravnému rozhodnutí má pouze účastník, který jím může být přímo dotčen.

Dle ust. § 83 odst. 1 věty první, odst. 2 správního řádu činí odvolací lhůta 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí, pokud zvláštní zákon nestanoví jinak. V případě chybějícího, neúplného nebo nesprávného poučení podle § 68 odst. 5 lze odvolání podat do 15 dnů ode dne oznámení opravného usnesení podle § 70 věty první, bylo-li vydáno, nejpozději však do 90 dnů ode dne oznámení rozhodnutí.

V přezkoumávané věci se správní orgán I. stupně dopustil zjevné nesprávnosti v psaní, když ve výroku prvoinstančního rozhodnutí uvedl, že shora vymezeným jednáním žalobce porušil ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, ačkoliv z odůvodnění jednoznačně vyplynulo, že se mělo jednat o ust. § 18 odst. 3 zákona. Této chyby si v následném odvolacím řízení nepovšimnul ani žalovaný, takže aniž by rozhodnutí správního orgánu I. stupně změnil, bez dalšího jej potvrdil. Teprve po nabytí právní moci obou správních rozhodnutí si prvostupňový orgán uvedenou nesprávnost uvědomil a za tímto účelem vydal opravné usnesení, kterým vymezení porušené povinnosti uvedl na pravou míru. Potud je takovýto postup v souladu se správním řádem, pochybení se však správní orgán dopustil tím, když v poučení opravného rozhodnutí nesprávně uvedl, že proti opravnému usnesení nejsou přípustné žádné opravné prostředky. Jak nicméně vyplývá z ust. § 70 věty poslední správního řádu, takovéto poučení je nesprávné, neboť oprava se týkala výroku rozhodnutí a žalobce mohl být takovýmto opravným usnesením přímo dotčen. V této části svého vyjádření k žalobě

se tudíž žalovaný mylí, když presumuje, že opravné usnesení nabylo právní moci již dne 26.9.2014.

Pro případ uvedení nesprávného poučení v rozhodnutí totiž ust. § 83 odst. 2 správního řádu stanoví, že účastníku svědčí prodloužená doba pro odvolání, a to 90 dnů ode dne oznámení rozhodnutí. V přezkoumávané věci si žalobce vyzvedl opravné usnesení osobně u provozovatele poštovních služeb dne 30.9.2014, jeho zmocněnci pak bylo uloženo na poště dne 29.9.2014 a ve smyslu ust. § 24 odst. 1 správního řádu doručeno fikcí uplynutím 10. dne uložení – tj. 9.10.2014. Dne 8.1.2015 pak po uplynutí prodloužené doby 90 dnů pro odvolání nabylo právní moci. V této souvislosti musí soud dát žalobci za pravdu, že pakliže byla žaloba proti napadenému rozhodnutí žalovaného doručena na soud dne 22.10.2014, nedisponovalo opravné usnesení ze dne 25.9.2014, sp.zn. 417/41696/2013/PČ, v tomto okamžiku právní mocí. Uvedená skutečnost je však pro posuzovanou věc nevýznamná, neboť tato námitka se vztahuje toliko k prvostupňovému rozhodnutí (resp. jeho opravě), předmětem přezkumu je však rozhodnutí druhostupňové. Žalobci přitom nic nebránilo, uplatnit proti opravnému usnesení řádný opravný prostředek, jestliže byl přesvědčen, že jím mělo být zasaženo do jeho práv, jak plyne z obsahu správního spisu. Svého oprávnění však ani v prodloužené době pro odvolání nevyužil, a jeho námitka je tudíž ve vztahu k projednávané věci zcela nedůvodná.

Soud se dále zabýval námitkou nedostatečně vymezeného času skutku ve výroku prvoinstančního rozhodnutí, v důsledku kterého má být skutek, pro který byl žalobce původně obviněn v oznámení o zahájení řízení, zaměnitelný se skutkem, jímž byl skutečně uznán vinným.

Dle ust. § 68 odst. 2 správního řádu se ve výrokové části rozhodnutí uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení.

Dle ust. § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „přestupkový zákon“), musí výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).

Na úvod soud stručně konstatuje, že oznámení, jímž se ve věci projednání přestupků zahajuje řízení, musí obsahovat jednoznačné vymezení skutku, o kterém bude v řízení jednáno, a to zejména s ohledem na vznik překážek řízení. Při formulaci oznámení o zahájení řízení má nicméně správní orgán zpravidla pouze omezené informace o skutkovém stavu a teprve v průběhu správního řízení opatřuje všechny nezbytné podklady a provádí důkazy, které mohou v závěru sloužit pro konečné rozhodnutí ve věci. Nelze proto předpokládat, že bude již na počátku řízení v oznámení o zahájení správního řízení schopen precizně formulovat právní kvalifikaci – takto definitivně činí až v rozhodnutí, kde ve výrokové části rozhodnutí popíše podrobná skutková zjištění učiněná v průběhu správního řízení. Tento

popis bude tedy z logiky věci přesnější a úplnější než popis uvedený v oznámení o zahájení řízení. S žalobcem lze tedy souhlasit, že v dané věci došlo v důsledku skutkových zjištění týkajících se nemožnosti užít jeden z důkazů (záznam o měření rychlosti) v průběhu řízení skutečně pouze ke konkretizaci skutkového jednání zjištěného z jiných důkazů, nikoliv však k překvalifikaci jednání původně vymezeného v oznámení o zahájení řízení, jak uváděl správní orgán I. stupně. Ve vztahu k přezkoumávané námitce však žalobce zaměňuje pojem skutek a jednotlivé důkazní prostředky, kterými byla prokazována jeho vina.

Mezi účastníky je nesporné, že dne 9.11.2013 ve 21:24 hod. prováděli příslušníci Policie České republiky na 32. km dálnice D8 ve směru jízdy na Prahu měření rychlosti vozidla, které řídil žalobce. Celkem byla zaznamenána dvě měření – první ve 21:24:02:59 hod., kterým byla zjištěna rychlost 216 km/hod. (209 km/hod.), druhé pak ve 21:24:28:05 hod. kterým byla zjištěna rychlost 215 km/hod. (208 km/hod.). Správní orgán I. stupně zakládal své obvinění nejprve na vyšší z obou rychlostí. Poté co ale z odborného vyjádření autorizovaného metrologa zjistil, že důkaz záznamem měřicího zařízení PolCam PC 2006, ze kterého tato vyšší rychlost vyplývala, není možné pro účely správního řízení užít, prováděl nadále skutková zjištění druhým záznamem, jenž – opět dle vyjádření metrologa – vadami měření, resp. postupem v rozporu s návodem na ovládání rychloměru, již netrpěl. Oba uvedené důkazy byly pořízeny dne 9.11.2013 ve 21:24 hod. a oba současně svědčily o skutku, jímž se žalobce kontinuálně dopouštěl porušení povinnosti stanovené v ust. § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu – tedy překročení nejvyšší dovolené rychlosti na dálnici 130 km/hod. Fakt, že prvotní záznam nebyl v důsledku vad při jeho pořízení v konečném důsledku pro vyslovení viny žalobce způsobit, nemění nic na závěru, že vina jmenovaného byla v řízení jednoznačně prokázána druhým záznamem.

Skutek a důkazy, na jejichž podkladě byl uznán vinným, je tedy nutné považovat za dva rozdílné instituty, neboť zatímco skutku samotného se žalobce dopustil ve 21:24 hod., jeho prokázání bylo učiněno pouze jedním ze dvou záznamů, a to pořízeným ve 21:24:28:05 hod. V důsledku toho byl taktéž odsouzen pouze za překročení rychlosti 215 km/hod. (208 km/hod.), nikoliv rychlosti 216 km/hod. (209 km/hod.), pro které v řízení chyběly podklady. Dvě provedená měření nelze tudíž považovat za důkazy o dvou samostatných skutcích, ale pouze o skutku jediném – pokračujícím překročení nejvyšší dovolené rychlosti na dálnici probíhajícího v době, kdy došlo k jejich pořízení, tj. ve 21:24 hod. Rozdílná situace by nastala, kdyby měl být žalobce shledán vinným za dva skutky založené na dvou záznamech rychlosti (přičemž aby se i zde nejednalo o skutek jediný, musel by žalobce mezi prvním a druhým měřením buď zcela zastavit, nebo alespoň zpomalit na předepsanou rychlost). Jestliže by v takovém případě správní orgán ve výroku svého rozhodnutí pro oba tyto skutky uvedl toliko čas 21:24 hod., bez přesnější specifikace, bylo by žalobci možné dát za pravdu, že takováto specifikace je nedostatečná, neboť jedno protiprávní jednání by bylo zaměnitelné s jiným. To nicméně v dané věci nenastalo, žalobce byl shledán vinným za skutek jediný, a to na základě jediného záznamu rychlosti, pročez časové vymezení porušení ust. § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu ve výroku je v tomto kontextu zcela dostačující a souladné s požadavky určenými v ust. § 68 odst. 2 správního řádu a § 77 přestupkového zákona. Námitka je proto nedůvodná.

Dle žalobce je prvoinstanční rozhodnutí taktéž nesrozumitelné, neboť v jeho výroku absentují formální znaky skutkové podstaty přestupku.

Dle ust. § 2 odst. 1 přestupkového zákona je přestupkem zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin.

Právní teorie rozlišuje mezi tzv. formální a materiální stránkou přestupku. Zatímco materiální stránka je dána společenskou škodlivostí protiprávního jednání spočívajícího v porušení nebo ohrožení společensky chráněného zájmu, formální stránka je založena na principu, že toto protiprávní jednání musí být jako přestupek výslovně označeno v nějakém zákoně.

Jak vyplývá z výrokové části prvoinstančního rozhodnutí, v předmětné věci shledal správní orgán I. stupně žalobce vinným z jednání spočívajícím v porušení ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, resp. po opravě zjevné nesprávnosti v psaní v porušení ust. § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu, kterého se dopustil překročením nejvyšší dovolené rychlosti na dálnici o 78 km/hod. (materiální stránka přestupku), čímž spáchal přestupek vymezený v ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2. zákona o silničním provozu, tedy překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o 40 km/hod. a více nebo mimo obec o 50 km/hod. a více (formální stránka přestupku). Jak materiální znaky jeho protiprávního jednání, tak i formální vymezení konkrétního přestupku, jenž je definován právě překročením rychlosti a jako takový výslovně konkretizován v zákoně o silničním provozu, tudíž výroková část prvoinstančního rozhodnutí, i jeho odůvodnění, obsahují. Soudu proto podobně jako žalovanému není zcela zřejmé, z čeho žalobce dovozoval pochybení správního orgánu I. stupně, jestliže výrok splňuje veškeré zákonné náležitosti. S ohledem na to bylo nutné i takto vymezenou námitku shledat nedůvodnou.

Závěrem se soud zabýval námitkou, již se žalobce vyvíňoval z odpovědnosti za přestupek tvrzením, že byl k jeho spáchání vyprovokován ze strany Policie České republiky a jednal tak za okolností vylučujících protiprávnost.

Dle ust. § 2 odst. 2 písm. b) přestupkového zákona není přestupkem jednání, jímž někdo odvrací nebezpečí přímo hrozící zájmu chráněnému zákonem, jestliže tímto jednáním nebyl způsoben zřejmě stejně závažný následek než ten, který hrozil, a toto nebezpečí nebylo možno v dané situaci odvrátit jinak.

Citované ustanovení upravuje institut tzv. krajní nouze, jakožto jedné z okolností, jimiž se může osoba, jež by byla jinak odpovědná za přestupek, své odpovědnosti zprostit. Pro vznik krajní nouze však musí být splněno současně několik podmínek:

1. musí reálně existovat nějaké nebezpečí, které je krajní nouzí odvráceno. Pojem nebezpečí přitom Nejvyšší správní soud chápe tak (srov. např. jeho rozsudek ze dne 31.1.2006, č.j. 7 As 17/2005-98, dostupný na www.nssoud.cz), že je : „*třeba [jej] chápat širěji než pojem útoku. Nebezpečí je stav hrozící poruchou, který může být vyvolán různě, např. působením přírodní síly (povodeň, požár, zemětřesení), technickými nedostatky (v dolech, dopravě) i nebezpečným lidským jednáním.*“

2. nebezpečí musí směřovat proti zájmu chráněnému zákonem (a to nejen přestupkovým zákonem). V případě krajní nouze dochází ke střetu dvou chráněných zájmů, přičemž jeden z nich je třeba obětovat.

3. nebezpečí musí přímo bezprostředně a skutečně hrozit. Nejedná se tedy o domnělou hrozbu v budoucnu či nebezpečí, které již pominulo. Dle Nejvyššího správního soudu (vizte

rozsudek ze dne 23.6.2011, č.j. 5 As 10/2011-111, dostupný na www.nssoud.cz), pak musí nebezpečí hrozit či trvat v čase i prostoru, a nikoliv jen v představě osoby, která takové jej odvrací: „*Pokud nebezpečí není reálné, neexistuje ani ohrožení zákonem chráněných zájmů, nejde o čin spáchaný při odvracení nebezpečí a nevzniká právo jednat v krajní nouzi. Odstraňování domnělého nebezpečí, při němž dochází k porušování zájmů jiných osob, je společensky nebezpečné a nežádoucí.*“

4. ke krajní nouzi je oprávněn kdokoliv, tedy i ten, jehož zájmy v konkrétním případě ohroženy nejsou. Na druhou stranu o krajní nouzi nejde, jestliže ten, kdo jedná, je povinen nebezpečí snášet.

5. při odvracení nebezpečí nesmí být způsobený následek závažnější následek než ten, který hrozil, ale vždy toliko nižší.

6. nebezpečí, které hrozí zájmu chráněnému zákonem, není v dané situaci možné odvrátit jinak. Existuje-li proto způsob, kterým lze s ohledem na možnosti jednající osoby a okolnosti případu vzniku nebezpečí zabránit způsobem neporušujícím zákon, je jednající osoba povinna jej užít, namísto porušení jiného chráněného zájmu. Nelze se tak např. dovolávat krajní nouze při překročení nejvyšší povolené rychlosti, nebo řízení motorového vozidla pod vlivem alkoholu z důvodu převozu osoby do nemocnice, jestliže přestupce mohl přivolat rychlou zdravotnickou pomoc (v této souvislosti srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.11.2009, č.j. 5 As 97/2008-73, dostupný na www.nssoud.cz).

Pakliže by soud shora vymezené podmínky aplikoval na situaci předestřenou žalobcem, musel by jednoznačně dojít k závěru, že podmínky pro jeho vyvinění se z odpovědnosti za přestupek v důsledku tvrzené krajní nouze nebyly naplněny. I pakliže by se totiž žalobce na základě svých předchozích zkušeností domníval, že je ohrožován na zdraví, majetku či životě, byla tato obava založena toliko na jeho domnělé představě, neboť vozidlo, jež jej mělo pronásledovat, náleželo Policii České republiky při výkonu zákonem jí svěřené činnosti. V takovém případě by tedy bylo možné snahu žalobce hrozbě „ujet“ posuzovat maximálně jako tzv. putativní krajní nouzi, a to podle zásad o pozitivním skutkovém omylu, nikoliv ale krajní nouzi samotnou. Pro závěr o jejím nenaplnění pak svědčí i skutečnost, že nedošlo ke splnění podmínky konstruované v bodu 6., tedy nemožnost odvrátit nebezpečí jiným způsobem. Z tvrzení žalobce, ani okolností daného případu, totiž nevyplynulo, že by se nemohl „sledujícímu“ vozidlu např. vyhnout odbočením do jiného jízdního pruhu či v krajním případě, pokud by údajné pronásledování a jiné agresivní praktiky nadále pokračovaly, zavolat o pomoc příslušným záchranným složkám. Snaha odvrátit domnělé nebezpečí natolik závažným chováním, jakým je překročení nejvyšší dovolené rychlosti na dálnici takřka o 80 km/hod., a tím ohrozit ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích, nicméně nemůže dostát ochrany vyplývající z okolností vylučujících protiprávnost z přestupkové odpovědnosti. Soud proto konstatuje, že protiprávní jednání žalobce nebylo učiněno v krajní nouzi.

Na základě shora uvedených skutečností pak soud uzavírá, že přes žalobcem uváděné námitky neshledal žalobu důvodnou, a proto ji výrokem ad I. rozsudku podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti **nelze** prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 10. května 2017

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová